

даха, че той се мъчи много и много. Сѐ по-близъкъ ставаше той на ослѣпеното си братче. По цѣлъ день го водѣше и му разказваше, какво е видѣлъ.

А Павелъ ставаше мълчаливъ и замислѣнъ. Това увеличаваше грижата на Петра. И той, младъ още, забрави игри и веселби, искаше да се отплати на Павла съ своята обичъ. И заклѣ се, додѣ бжде живъ, да го не оставя.

Като не можеше да върши друго, станалъ доста голѣмъ вече, Павелъ се научи да свири на цигулка.

Свирѣше той, ала нерадостно, сѐ тѣжни пѣсни и съ глава тѣжно наведена надъ цигулката. Отъ неговата свирня тѣгата въ тѣхната къща ставаше по-голѣма. Отъ какъ се случи нещастieto, работитѣ у тѣхъ трѣгнаха лошо. Баща имъ западна и умрѣ срѣдъ голѣми грижи. Нѣколко години по-късно отъ жалостъ почина и майка имъ. Останаха тогава тѣ двама на свѣта, чужди на всички, безъ близки и безъ имотъ.

И трѣгнаха отъ село на село, отъ градъ на градъ, по сборове и кръстопътища, дѣто Павелъ свирѣше и измолваше милостиня.

Прѣзъ топлитѣ лѣтни дни братята свирѣха на едно мѣсто, дѣто богати хора прѣкарваха врѣмето си прѣзъ горещенитѣ. Подъ сѣнката на една липа Павелъ свирѣше по цѣлъ день, а Петъръ събираше милостинята. А вечеръ се прибираха въ съсѣдната кръчма, вечерѣха, и Павелъ слушаше, какво се приказва около имъ или разпитваше брата си, какво е станало прѣзъ деня.

Тѣ бѣха голѣми вече, но си живѣеха мирно и се обичаха. Разбраха вече, че цѣлиятъ имъ животъ е свързанъ и че само смъртъта ще ги раздѣли. Съ паритѣ се разпореждаше Петъръ, и Павелъ не бѣ помислѣлъ нѣкога, че братъ му може да го лъже.

Ала ето какво стана веднажъ съ тази братска обичъ.

Единъ день слѣдъ пладне Павелъ свирѣше пакъ подъ липата, а Петъръ стоеше въ кръчмата. Мину-